

Arkadaşlar Arasında

– yasinmnylmz · 17 Ağustos 2024

İlk, merdivenden çıkarken gördüm onu. Âşık oldum.

Odası üst katımdaymış. Erzurumluymuş.

Bir yolunu bulup arkadaşlarıyla tanıştım. Ziyaretlerine gelip giderken karşılaşmalarımız arttı. Oturduğum sandalyeyi kapıya çevirip önümden geçmesini bekliyordum.

Arkadaşıma sordum ‘Nişanlısı var’ dedi. O da Erzurumluymuş. Aileleri tanış olunca çocukların yakınlaşması doğal karşılanmış.

Yıkıldım tabi. Bir daha üst kata çıkmadım. Çıkamadım. Soranlara, işlerimi bahane ettim.

Karşılaştığım oluyordu Erzurumluyla! Arkadaşlarımla konuşmasını, beni sohbetine çekmeye çalışmasını; hatta bakışlarıyla beni takip ettiğine bile yemin edebilirdim.

Görmezden geliyordum. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Gözlerine bakarsam hoşlandığımı belli edebilirdim. Hem yakışmazdı da sevdiği olana bakmak!

Dayanamıyordum! Buradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım.

Belli şehirlere atamaların olacağı duyuruldu. İstanbul ve Ankara! Buralarda geçim derdi zordu. Üç kuruşu bir araya getirmek güç olurdu. Hatay! Hem Akdeniz havası hem de Mersin’e yakın. Bizimkilere daha da yaklaşmış olurum.

Tercihlerin yapılmasında iki hafta sonra sonuçlar ilan edildi: Hatay!

Kurumda çok insan tanımıştım. Hepsiyle vedalaşmak yorucu olurdu. Ayrıca vedalaşmak, birilerini arkada bırakmak ölüm gibi bir şeydi!

Hatay’da ikinci ayıma girmiştim. Depremler üzerine çalışmalar yapıyorduk. Yine çıktığımız bir arazi çalışmasında telefonum çaldı. Eski kurumumdan, Erzurumlu’nun katından arkadaşım arıyordu. O’na yakın olabilmek için tanıştığım, iyi ki de tanımışım dediğim biriydi.

Hâlimi, hatırımı sordu. Hatay’dan, iş arkadaşlarımdan bahsettim. Anlatacaklarım bitince bir şey söylemek istediğini lafa nasıl gireceğinin bilemediğini söyledi.

“Söyle!” dedim. Kırılmayacağıma dair söz istedi. Yemin ettirdi. Ona da tamam, dedim.

“Erzurumlu!” dedi. Yutkundum. Evleneceğini mi söyleyecekti? Daha kötüsü düğüne benim de mi davetli olduğumu söyleyecekti? Bunu kaldıramazdım.

“...Erzurumlu’nun nişanlı olduğunu, ailelerin bu işe sıcak baktığını söylemiştim! Hatırladın mı?”

“Unutamadım ki!” Diyemedim. Hatırlamıyormuş gibi cevap verdim. “...Ee?”

“Biz sana şaka yaptık!”

“Ne şakası?”

“Erzurumlu nişanlı değil!”

“...”

“Alo! Orada mısın?”

“Buradayım!”

“Heh! Hayatında da biri yoktu!” Yutkundum. Bir şeyler söylüyor ama idrak edemiyordum. “...”

Kırılmadın değil mi? Hem biz arkadaşız! Arkadaşlar arasında olur öyle şeyler!”

Telefonu kapattım. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. İlk, merdivende gördüğüm o kız; yüzüne bakamadığım o kız, nişanlı değilmiş! Görmeye dayanamadığım, uğruna şehir değiştirdiğim o kızın gönlünde biri yokmuş!

Arkadaş kurbanıymışım!

Hem, arkadaşlar arasında olurmuş böyle şeyler!

---SON---

Yasin Numan Yılmaz